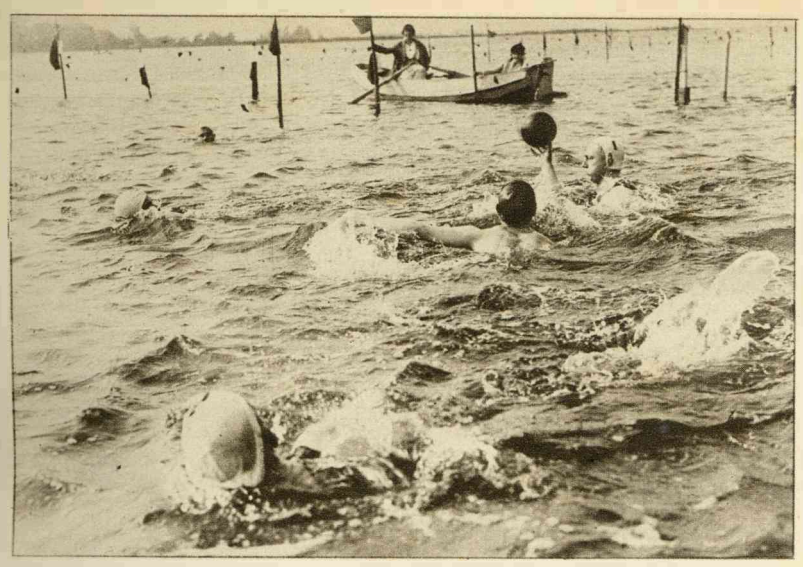
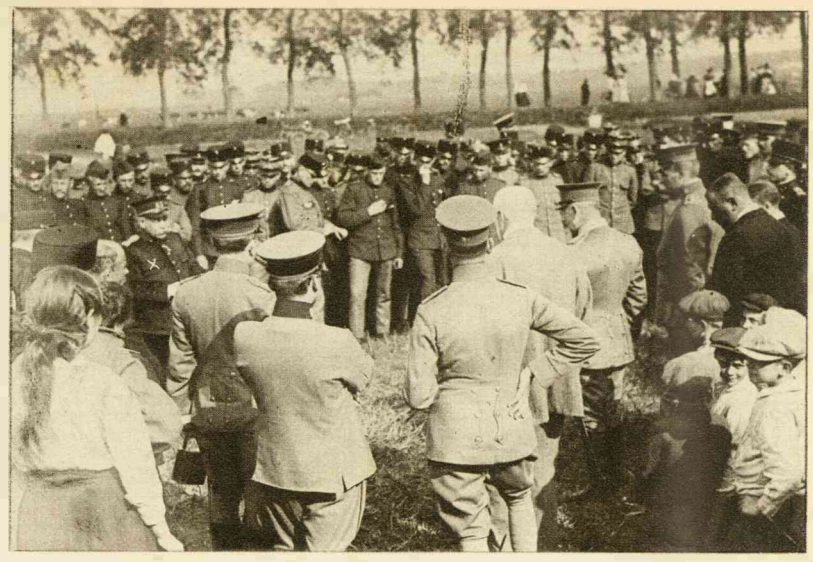

MILITAIRE SPORTFEESTEN TE ABCOUDE.

Door de Centrale Sportcommissie in de stelling Amsterdam zijn Zaterdag 28 Augustus te Abcoude zwem-, polo- en roeiwedstrijden georganiseerd, waarbij talrijke militaire autoriteiten aanwezig waren. Een drietal muziekcorpsen hielden den moed er in bij de zeer talrijke deelnemers. Wij geven hierboven een momentopname tijdens het nummer waterpolo. *(V.F.B.)*

MILITAIRE SPORTFEESTEN TE ABCOUDE.

Generaal Ophorst, (x) die de Zaterdag te Abcoude gehouden sportfeesten bijwoonde, deelt den prijswinners de medailles uit. *(V.F.B.)*

aan de hevigste lach-extaze, elkander te omarmen in alle richtingen.

„Vertel het haar maar niet," zei Bruins goedmoedig, „ze zou er misschien in stikken."

En we hebben nooit het geheim der exotische cactusplant verraden aan de arme Staas; nooit heeft ze geweten, dat ze een maandlang een soepbeen gelijk een dierbaar gewas begoten heeft, en aldus aan een onwaardig voorwerp hare teedere genegenheid van liefdevolle weduwe heeft verspild.

KARAKTER...

DOOR KAPÉ

Abel Donken en ik zaten aan een tafeltje op het terras voor „Mille Colonnes" en verdeelden onze aandacht tusschen de talrijke voorbijgangers en onze glazen bier. Het was broeiend warm geweest, de zon begon nu te dalen — de schoone stad lag heerlijk in het wazige licht.

„Zie je dien heer daar?" vroeg Abel me. Een man met een bleek, afgetobd gelaat liep langzaam, ineengedoken voorbij. „Dat is Karel Landers, — acht maanden geleden een boom van een vent, altijd vroolijk en opgeruimd, — Charley noemden we hem. Nu kijkt hij naar niemand meer om. Hij was geëngageerd met een knap, zwart meisje. Ze was altijd in zijn gezelschap en je zag ze hier vaak samen zitten in 't café of buiten. Een maand of acht geleden keerde zijn gezondheid hem den rug toe, typhus! En er kwam een maagkwaal bij ook . . . . ."

„En het meisje?" vroeg ik, geïnteresseerd.

„Keerde hem óok den rug toe. Wil je de geschiedenis hooren?" Ik knikte. Mijn vriend zette zich gemakkelijk in z'n rieten stoel en blies een paar rookwolken uit.

„Karel Landers", begon hij, „is de zoon van een kapitein die hem 'n aardig kapitaaltje naliet. Bovendien heeft hij een zeer goede betrekking op een der grootste financieele instellingen hier. En een knappe kop ook. Z'n accountants-examen heeft hij achter den rug. Op een der afdeelingen van de bank waar hij werkt zat een typewrite-stertje. Een knap, zwart ding. Weldra zag je haar dikwijls met Karel samen — ze verloofden zich. Toen werd hij ziek. En zwaar ziek. Maar hij beterde weer langzaam-aan en op een middag ging ik hem opzoeken. „Waar is zij?" was zijn eerste woord. „Wie bedoel je?" vroeg ik, voorgevend niet te begrijpen wie hij meende. Hij noemde haar naam. „Oh!" zei ik luchtig, „ze moet hier telkens naar toe gekomen zijn, maar je mocht geen bezoek hebben en ze wilden haar niet toelaten." „Aha!" zei hij. „En toen ik hem verliet was hij in een blijder stemming dan sinds 't geval geweest was . . . . . Nu moet je weten dat ik hier bijna iederen dag dineer. En dat zwarte meisje kwam hier geregeld met een mager heer — een echten dandy. Zijn naam werd mij genoemd: George van Buuren en hij werkt op 't zelfde kantoor als Karel Landers. Zij scheen zich uitstekend te vermaken terwijl de arme Karel op het ziekbed lag. Den dag na mijn bezoek aan hem vernam ik dat zij met Van Buuren getrouwd was . . . Ik stond met stomheid geslagen! Enfin — ik ging Karel een dag later weer opzoeken. „Kan ik den heer Landers spreken?" vroeg ik den ziekenoppasser die, nadat ik in den corridor gelaten was, geruischloos uit de ziekenkamer kwam. „Neen meneer, dat gaat niet," zei de man. „Waarom niet?" „U bent de heer die hem eergisteren heeft bezocht," zei hij. „Dat ben ik," antwoordde ik. „En tien minuten nadat U hem verlaten had ging zijn temperatuur naar boven en kreeg hij koorts." „Niet door mijn schuld," zei ik, doch plotseling kreeg ik een ingeving en voelde het bloed naar mijn wangen loopen. „Het . . . . het . . . Handelsblad" van dien avond," stamelde ik. „Lag voor zijn bed meneer!" . . . zei de oppasser. Ik begreep. Een huwelijks-annonce had in het blad gestaan *dat ik achter gelaten had om hem te laten lezen* . . . .

Wel, ik verliet de woning op staanden voet. Ondanks den slag genas Karel weer zoowat en vijf maanden later mocht hij het bed verlaten en kwam op een goeden morgen bleek en vermagerd op kantoor.

Wat ik je verder ga vertellen heb ik uit goede bron, doch je behoeft er tegen niemand een woord over te zeggen."

„Begrepen," antwoordde ik. Wij waren sinds jaren vrienden en wisten wat we aan elkaar hadden. — „Welnu", ging hij door, „Karel kwam 't kantoor binnen en een jongste bediende stapte op hem af." „Wat is er van uw verlangen, meneer?" vroeg hij. „Niets Louis, niets" zei Karel. „Louis . ." zei de ander — „kent U me meneer?" „Tot op dat oogenblik denk ik, wist Karel niet hoezeer hij veranderd was. Als een groote, zware vent was hij heengegaan, — als een magere, lange, schuifelend-loopende man keerde hij terug. Hij ging den verbaasden Louis voorbij en liet zich op zijn stoel vallen en nam zijn penhouder. In een oogenblik kwamen alle bedienden toeloopen, van den procuratiehouder tot de jongste bedienden toe. Ze waren blij hem weer te zien en hadden diep medelijden met hem. De eenige die zich niet vertoonde was, zooals je kunt raden, de heer George van Buuren. Kort en goed — Karel begon met noesten vlijt zijn verloren tijd in te halen. Ik vertelde je, geloof ik al, dat hij accountant is en het was zijn taak op geregelde tijden alle boeken te controleeren. Dat was ook nu, na zijn lange afwezigheid, zijn eerste werk. Op alle afdeelingen ging hij de boeken na en hij werkte als een paard. Ook Van Buuren's afdeeling kwam aan de beurt. Het haarfijne weet ik er niet van en van boekhouden heb ik niet te veel verstand, maar in ieder geval — Karel vond hier een tekort van vierduizend gulden. Onmiddellijk wendde hij zich tot Van Buuren. De twee hadden sinds Karels terugkomst geen woord met elkaar gesproken en Van Buuren was slechts een halve maand vóór Karel ziek werd op de Bank gekomen, zoodat zij voor elkaar vrijwel vreemden waren. Van Buuren schijnt iemand met een helderen kop te zijn, de directie plaatste hem tenminste aan het hoofd van een afdeeling toen de oude heer Van Dam stierf en diens plaats open kwam. Om door te gaan — Van Buuren nam het boek voor zich en scheen de cijfers nauwkeurig na te gaan.

„Tjà," zei hij toen — „4000 gulden te kort. Daar moet de oude heer Van Dam meer van weten!" „Meneer Van Dam is dood," zei Karel strak. Van Buuren was bleek geworden en had zijn zenuwen niet meer in bedwang. „Het is een tekort van 4000 gulden, meneer Van Buuren," zei Karel met nadruk.

„Het kan me niet schelen hoeveel het is," barstte de ander uit. „Ik — ik weet er niets van. Waarom wilt U mij naar den kelder helpen! Ik ben een getrouwd man — ik denk dat U dat weet — en, voegde hij er aan toe — en ik zal spoedig vader zijn bovendien. Ik weet niets van die 4000 gulden, ik — ik begrijp niet . . . . ." Karel sprak geen woord maar draaide zich op z'n hielen om en verliet het lokaal.

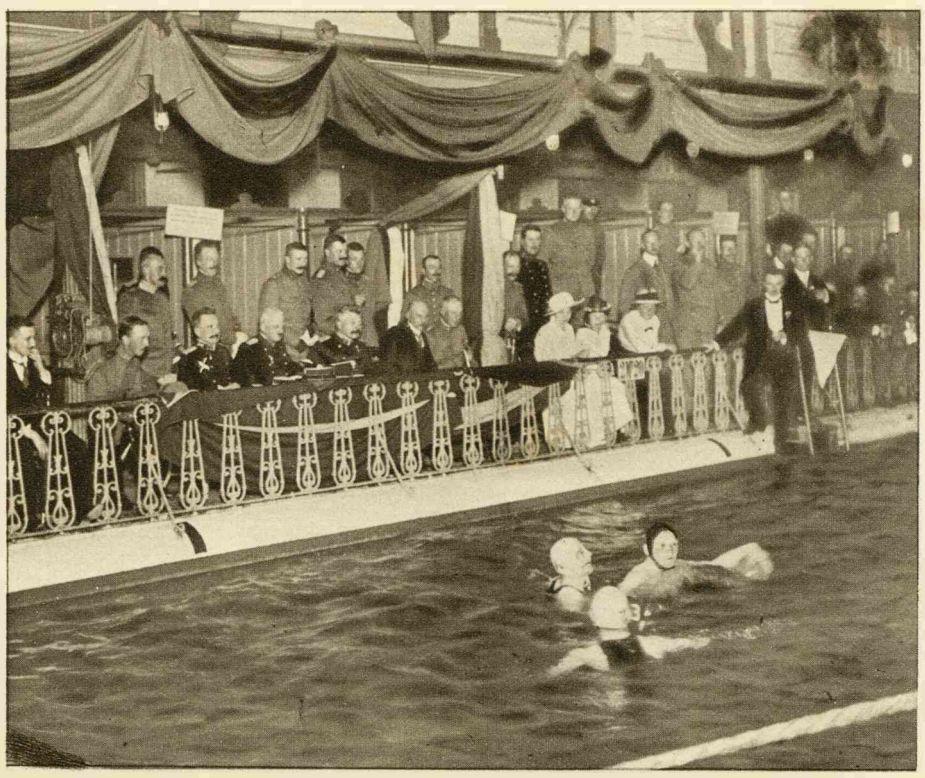
Wel — we zijn allen zondaars, maar er is groot onderscheid tusschen den een en den ander. Na wat Karel deed, durf ik hem nauwelijks meer onder de zondaars rekenen. Hij schreef een chèque uit van vierduizend gulden en nam toen den kleinen grijzen heer Waalman in vertrouwen. Met hem, die het grootste deel van zijn leven in de kantoren van de Bank gesleten had, was Karel op zeer vertrouwelijken voet. „Dirk," zei hij — „je hebt jaren naast den ouden Van Dam gezeten. Hij stierf in April — liet hij geld aan zijn weduwe achter?" Waalman keek verbaasd. „Van Dam is arm gestorven," sprak hij toen, „zijn vrouw woont nu bij een broer in . . . ."

„Wat deed Van Dam met zijn geld?" vroeg Karel. „Wat hij er mee dèèd? Hij leefde van het grootste deel, zooals iedereen en als hij wat overhield — och! Van Dam had een goed hart en hij leende wel eens wat zonder er ooit een cent van terug te zien. In vertrouwen — aan onzen vriend Van Buuren bijvoorbeeld . . . ." „Dirk, zeg me nog — en antwoord me rechtstreeks in Gods naam! — waren Van Dam's boeken in orde den laatsten tijd, ik bedoel, het geld van de Bank . . . . was dat . . ." „Wel heb ik van mijn leven," viel Waalman hem in de rede — „de oude Gerrit van Dam — geen cènt zou hij aanraken die de zijne niet was!" „Welnu," zei Karel en legde de chèque op Waalman's lessenaar — „boek dat dan aan de credietzijde en alles sluit als een bus. En — geen woord, geen wóórd hier over met wien óok!" En daarmee ging hij naar zijn eigen lessenaar, Waalman, die begon te begrijpen, verbaasd achterlatend. Een paar uur later werd Karel bij de directie geroepen. Een voorgevoel zei hem waarom. „Zoú de dwaas," mompelde hij „dat gedurfd hebben. Hij heeft Waalman's boeking natuurlijk

WIENER OPERETTE- ENSEMBLE.

Het met groot succes in het Kurhaus-theater te Scheveningen onder directie van Georg Braun optredende Wiener Operette-Ensemble. 1. Else Heinrich, 2. Dir. Georg Braun, 3. Marga Graf, 4. Kalman Knaack, 5. Gollmer, 6. Frankl, (Regisseur). 7. Frl. Kapper, 8. Hareiter, 9. Hansi Klein, 10 Frau Knaack, 11. Kapelmeester Kollenberger, 12. Morgan, 13. Scheich, 14. Lewin, 15. Hugo Bender. *(foto Wolf.)*

MILITAIR PROPAGANDA ZWEMFEEST TE 'S-GRAVENHAGE.

Onder leiding van de Rotterdamsche zwemclub had Vrijdagavond in de zwemschool aan de Mauritskade te 's-Hage een militaire zwemwedstrijd plaats, waaraan werd deelgenomen door Hollandsche en Belgische militairen (geïnterneerden). — Hierboven de officieele tribune met de militaire autoriteiten. Van links (x) naar rechts, zittend: Gen. Snijders, opperbevelhebber en de gens. Buijze, Hoogeboom en Loke *(foto „Rembrandt.")*